

2. Bráni spomenutá európska právna úprava v rámci konkurenčného a nediskriminačného trhu s elektrinou uložiť environmentálne dane, ktorých zavedenie odôvodňuje znečistením životného prostredia, ktoré je vlastné pre jadrovú činnosť bez toho, aby sa stanovila norma, ktorá by ich konkretizovala – v preambule zákona je to odôvodnené tak, aby sa pri dani z produkcie vyhoreného jadrového paliva a rádioaktívneho odpadu nezahrnula do textu predpisu s normatívnou silou internalizácia nákladov, ktoré sa majú pokryť, rovnako ako v prípade uloženia rádioaktívneho odpadu, kde taktiež neexistuje dostatok takejto konkretizácie, keďže náklady na nakladanie s odpadom a uloženie odpadu sú už pokryté inými poplatkami, kedy navyše, nie je jasne stanovený účel vybratých daní, pričom uvedené spoločnosti sú povinné prevziať občianskoprávnu zodpovednosť až do výšky 1 200 miliónov?
3. Bráni článok 3 ods. 2 smernice 2009/72/ES, podľa ktorého osobitné povinnosti pre oblasť výroby jadrovej energie, ktoré musia byť uložené z dôvodu verejného záujmu, vrátane ochrany životného prostredia, musia byť jasne definované, transparentné, nediskriminačné a overiteľné, daniam upraveným v zákone č. 15/2012, ak environmentálny cieľ a znaky, ktoré charakterizujú environmentálne dane nemajú žiadnu konkretizáciu v texte predpisu s normatívnou silou?
4. Je vnútroštátna právna úprava, ktorá sa týka financovania deficitu sadzieb pre všetky spoločnosti v sektore elektrickej energie, v rozpore so zásadou „náhradu škody hradí znečisťovateľ“ uvedenou v článku 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zásadami rovnosti a zákazu diskriminácie uvedenými v článkoch 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie a článkoch 3 a 5 smernice 2005/89/ES ⁽²⁾, pokiaľ majú za cieľ zabezpečiť „riadne fungovanie vnútorného trhu s elektrickou energiou,“ a nútia členské štáty, aby zabezpečili, „aby akékoľvek opatrenia prijaté v súlade s touto smernicou neboli diskriminačné a nepredstavovali neprimerané zaťaženie účastníkov trhu,“ ak táto vnútroštátna úprava ukladá jadrovým spoločnostiam (okrem vodných elektrární, ktoré sú považované za obnoviteľné energie) povinnosť znášať daňové poplatky osobitnej povahy vo väčšej miere v porovnaní s inými spoločnosťami pôsobiacimi na trhu s elektrickou energiou, ktoré tieto poplatky nemusia znášať, hoci niektorí z nich spôsobujú väčšie znečistenie, pričom tieto poplatky sú odôvodnené ochranou životného prostredia pred rizikami a neistotami súvisiacimi s jadrovými činnosťami bez konkretizácie nákladov a použitia výnosov plynúcich z ochrany životného prostredia, pričom náklady spojené s nakladaním a uložením odpadov sú už zahrnuté medzi inými poplatkami a vyžaduje sa prevzatie občianskoprávnej zodpovednosti jadrovými spoločnosťami, keďže sa naruša voľná hospodárska súťaž spočívajúca v požiadavkách liberalizovaného vnútorného trhu, nakoľko sú uprednostnení iní výrobcovia elektrickej energie, ktorí nemusia čeliť environmentálnym daniam, hoci používajú viac znečisťujúce zdroje výroby?
5. Je v rozpore s článkom 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, v ktorom je zakotvená zásada „náhradu škody hradí znečisťovateľ“, daň z produkcie vyhoreného jadrového paliva a rádioaktívneho odpadu pochádzajúceho z výroby jadrovej energie, ktorá sa vzťahuje výlučne na oblasť výroby jadrovej energie, zatiaľ čo jej nepodlieha žiadny iný sektor, ktorý by mohol produkovať daný odpad, čím spoločnosti, ktoré vykonávajú činnosť s použitím materiálov alebo jadrových zdrojov nie sú zdanené, napriek tomu, že majú vplyv na životné prostredie?

⁽¹⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/72/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou, ktorou sa zrušuje smernica 2003/54/ES (Ú. v. EÚ L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/89/ES z 18. januára 2006 o opatreniach na zabezpečenie bezpečnosti dodávok elektrickej energie a investícií do infraštruktúry (Ú. v. EÚ L 33, 2006, s. 22).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal Supremo (Španielsko) 6. februára 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S. A.U.

(Vec C-82/18)

(2018/C 182/04)

Jazyk konania: španielčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunal Supremo

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolaťka: Endesa Generación, S.A.

Odporcovia v odvolacom konaní: Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Prejudiciálne otázky

1. Bráni zásada „náhradu škody hradí znečisťovateľ,“ uvedená v článku 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, v spojení s článkami 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie stanovujúcimi základné zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, ktoré sú premietnuté do právnej úpravy obsiahnutej v článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2009/72/ES ⁽¹⁾, pokiaľ jej cieľom je vytvoriť, okrem iného, konkurencieschopný a nediskriminačný trh s elektrinou, ktorý môže byť obmedzený iba z dôvodov všeobecného ekonomického záujmu, vrátane dôvodu ochrany životného prostredia, takému zavedeniu daní, ktoré sa vzťahujú výlučne na spoločnosti vyrábajúce elektrickú energiu s využitím jadrovej energie, keď hlavným cieľom týchto daní nie je ochrana životného prostredia, ale zvýšenie príjmov v rámci systému financovania dodávok elektrickej energie, čím tieto spoločnosti budú vo väčšej miere znášať financovanie deficitu sadzieb v porovnaní s inými spoločnosťami vykonávajúcimi rovnakú činnosť?
2. Umožňuje európska právna úprava, aby boli v rámci konkurenčného a nediskriminačného trhu s elektrinou, ukladané environmentálne dane, ktorých zavedenie odôvodňuje znečistením životného prostredia, ktoré je vlastné pre jadrovú činnosť bez toho, aby sa stanovila norma, ktorá by ich konkretizovala – v preambule zákona je to odôvodnené tak, aby sa pri dani z produkcie vyhoretého jadrového paliva a rádioaktívneho odpadu nezahrnula do textu predpisu s normatívnou silou internalizácia nákladov, ktoré sa majú pokryť, rovnako ako v prípade uloženia rádioaktívneho odpadu, kde taktiež neexistuje dostatok takejto konkretizácie, keďže náklady na nakladanie s odpadom a uloženie odpadu sú už pokryté inými poplatkami, kedy navyše, nie je jasne stanovený účel vybratých daní, pričom uvedené spoločnosti sú povinné prevziať občianskoprávnu zodpovednosť až do výšky 1 200 miliónov eur?
3. Je splnená požiadavka obsiahnutá v článku 3 ods. 2 uvedenej smernice, podľa ktorej povinnosti uložené vo všeobecnom hospodárskom záujme, vrátane ochrany životného prostredia, sú jasne definované, transparentné, nediskriminačné a overiteľné, ak environmentálny účel a charakteristické znaky, ktoré definujú environmentálne dane nie sú konkretizované v texte predpisu s normatívnou silou?
4. Je vnútroštátna právna úprava, ktorá sa týka financovania deficitu sadzieb pre všetky spoločnosti v sektore elektrickej energie, v rozpore so zásadou „náhradu škody hradí znečisťovateľ“ uvedenou v článku 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zásadami rovnosti a zákazu diskriminácie uvedenými v článkoch 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie a článkoch 3 a 5 smernice 2005/89/ES ⁽²⁾, pokiaľ majú za cieľ zabezpečiť „riadne fungovanie vnútorného trhu s elektrickou energiou,“ a nútiť členské štáty, aby zabezpečili „aby akékoľvek opatrenia prijaté v súlade s touto smernicou neboli diskriminačné a nepredstavovali neprímerané zaťaženie účastníkov trhu,“ ak táto vnútroštátna úprava ukladá jadrovým spoločnostiam (okrem vodných elektrární, ktoré sú považované za obnoviteľné energie) povinnosť znášať daňové poplatky osobitnej povahy vo väčšej miere v porovnaní s inými spoločnosťami pôsobiacimi na trhu s elektrickou energiou, ktoré tieto poplatky nemusia znášať, hoci niektorí z nich spôsobujú väčšie znečistenie, pričom tieto poplatky sú odôvodnené ochranou životného prostredia pred rizikami a neistotami súvisiacimi s jadrovými činnosťami bez konkretizácie nákladov a použitia výnosov plynúcich z ochrany životného prostredia, pričom nakladanie a uloženie odpadov je už zahrnuté medzi inými poplatkami a vyžaduje sa prevzatie občianskoprávnej zodpovednosti jadrovými spoločnosťami, keďže sa narúša voľná hospodárska súťaž spočívajúca v požiadavkách liberalizovaného vnútorného trhu, nakoľko sú uprednostnení iní výrobcovia elektrickej energie, ktorí nemusia čeliť environmentálnym daniam, hoci používajú viac znečisťujúce zdroje výroby?

5. Je v rozpore s článkom 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, v ktorom je zakotvená zásada „náhradu škody hradí znečisťovateľ“, daň z produkcie vyhoreného jadrového paliva a rádioaktívneho odpadu pochádzajúceho z výroby jadrovej energie, ktorá sa vzťahuje výlučne na oblasť výroby jadrovej energie, zatiaľ čo jej nepodlieha žiadny iný sektor, ktorý by mohol produkovať daný odpad, čím spoločnosti, ktoré vykonávajú činnosť s použitím jadrových materiálov alebo jadrových zdrojov nie sú zdanené, napriek tomu, že majú vplyv na životné prostredie?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/72/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou, ktorou sa zrušuje smernica 2003/54/ES (Ú. v. EÚ L 211, 2009, s. 55).

(²) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/89/ES z 18. januára 2006 o opatreniach na zabezpečenie bezpečnosti dodávok elektrickej energie a investícií do infraštruktúry (Ú. v. EÚ L 33, 2006, s. 22).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal Supremo (Španielsko) 7. februára 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado

(Vec C-83/18)

(2018/C 182/05)

Jazyk konania: španielčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunal Supremo

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolaťka: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Odporca v odvolacom konaní: Administración General del Estado

Prejudiciálne otázky

1. Bráni zásada „náhradu škody hradí znečisťovateľ,“ uvedená v článku 191 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, v spojení s článkami 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie stanovujúcimi základné zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, ktoré sú premietnuté do právnej úpravy obsiahnutej v článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2009/72/ES (¹), pokiaľ jej cieľom je vytvoriť, okrem iného, konkurencieschopný a nediskriminačný trh s elektrinou, ktorý môže byť obmedzený iba z dôvodov všeobecného ekonomického záujmu, vrátane dôvodu ochrany životného prostredia, takému zavedeniu daní, ktoré sa vzťahujú výlučne na spoločnosti vyrábajúce elektrickú energiu s využitím jadrovej energie, keď hlavným cieľom týchto daní nie je ochrana životného prostredia, ale zvýšenie príjmov v rámci systému financovania dodávok elektrickej energie, čím tieto spoločnosti budú vo väčšej miere znášať financovanie deficitu sadzieb v porovnaní s inými spoločnosťami vykonávajúcimi rovnakú činnosť?
2. Umožňuje európska právna úprava, aby boli v rámci konkurenčného a nediskriminačného trhu s elektrinou, ukladané environmentálne dane, ktorých zavedenie odôvodňuje znečistením životného prostredia, ktoré je vlastné pre jadrovú činnosť bez toho, aby sa stanovila norma, ktorá by ich konkretizovala – v preambule zákona je to odôvodnené tak, aby sa pri dani z produkcie vyhoreného jadrového paliva a rádioaktívneho odpadu nezahrnula do textu predpisu s normatívnou silou internalizácia nákladov, ktoré sa majú pokryť, rovnako ako v prípade uloženia rádioaktívneho odpadu, kde taktiež neexistuje dostatok takejto konkretizácie, keďže náklady na nakladanie s odpadom a uloženie odpadu sú už pokryté inými poplatkami, kedy navyše, nie je jasne stanovený účel vybratých daní, pričom uvedené spoločnosti sú povinné prevziať občianskoprávnu zodpovednosť až do výšky 1 200 miliónov eur?
3. Je splnená požiadavka obsiahnutá v článku 3 ods. 2 uvedenej smernice, podľa ktorej povinnosti uložené vo všeobecnom hospodárskom záujme, vrátane ochrany životného prostredia, sú jasne definované, transparentné, nediskriminačné a overiteľné, ak environmentálny účel a charakteristické znaky, ktoré definujú environmentálne dane nie sú konkretizované v texte predpisu s normatívnou silou?